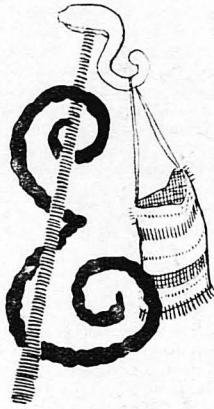


Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

Δ' [Η μόνη αδέσποτη βιογραφία του γενναίου Έλληνα πρίγκιπος]



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΚΤΟΣ της όμορφιάς του. Ο Μουρούζης ήταν και ευχάριστος ενοχός. Διηγείτο τόσα όφρατα και περιέργα πράγματα από την περιπετειώδη ζωή του στά δάση της Αφρικής, στις φλογισμένες πολιτείες της, στο Παρίσι και στο Βέλγιο... Κάθε όμορφη Αθηναία του καιρού εκείνου είχε επιθυμία να τον άκούει και δέν έχόρτανε να τον βλέπει.

Γρήγορα ο Μουρούζης άπόκτησε στενή φίλια και με τους γιούς του βασιλέως Γεωργίου του Α', άφού άλλωστε κι αυτός ήταν πρίγκιπς... Ο μακαρίτης κατόπι βασιλιάς Κωνσταντίνος, ο πρίγκιπς Γεώργιος που κατόπι έγινε ηγεμών της Κρήτης, και κατόπι οι πρίγκιπες Νικόλαος και Ανδρέας, ήταν στενοί φίλοι του. Κι' αυτοί επίσης είχαν αστούτο να τον συναναστρέφονται, να τον άκούνε να μιλάει και να γλεντούν μαζί του...

Βρισκόμαστε πειά στά 1839. Ο Μουρούζης τότε ήταν 26 χρονών, ο Κωνσταντίνος 21, ο Γεώργιος 20. Όλη τους δηλαδή μέσα στην τρελλή τους νεότητα. Στά χρόνια του που τρελλού γλεντού... Κι' έπειδή τά βασιλόπουλα δέν μπορούσαν να γλεντούν με κανούς άηθούς, βοήθησε ως πιο κατάλληλη παρέα τους ο Μουρούζης, άφού — όπως είπαμε — ήταν κι' αυτός πρίγκιπς.

Ενώ λοιπόν οι γιοι του Γεωργίου Α' και ο Μουρούζης ήταν στενοί φίλοι, έγνωστασιόθη μια μέρα πως πρόκειται να γίνει ο γάμος του Κωνσταντίνου, με την άδελφή του Κάιζερ Γουλιέλμου, Σοφία. Άρχισαν μάλιστα να έτοιμάζον τό Παλάτι για τους γάμους. Και ο Μουρούζης έλαβε μέρος σ' αυτή την προετοιμασία, σαν στενός φίλος του γαμπρού.

Οι γάμοι του Κωνσταντίνου και της Σοφίας έγιναν με μεγάλην επισιρότητα, όπως θιμούνται οι παλαιότερα Αθηναίοι. Αντιπρόσωποι όλων των βασιλικών οικογενειών της Εύρώπης ήλθαν τότε στην Αθήνα και παρευρέθησαν στις εορτές των γάμων. Έγχεμεν ή προτείνουά μας από βασιλείς και πρίγκιπες!

Άνάμεσα στους ξένους πρίγκιπες που ήλθαν τότε στην πρωτεύουσα, ήταν και ο Τσάρεβιτς Νικόλαος, ο κατόπι Αυτοκράτορας Νικόλαος Β', δηλαδή ο τελευταίος Τσάρος της Ρωσίας, τον όποιο έστειλεν ο πατέρας του, ο τότε Τσάρος Άλέξανδρος Γ', για να παρευρέθη στους γάμους. Ο Νικόλαος ήτο τότε νεώτατος και του άρεσαν ή περιπέτειες Γρήγορα έπιασε φιλίες με τους Έλληνας βασιλόπαιδας και πρό πάντων με τον Γεώργιο. Κοι από τους βασιλόπαιδας έγνωρισε τον Μουρούζη, και εκείνες τις ήμέρες των εορτών δέν έλειπε από τό Παλάτι. Γρήγορα ο Μουρούζης συνδεθή διά στενής φίλιας με τον Τσάρεβιτς και συχνά τά έλεγαν φιλικώτατα οι δύο τους. Έκαναν πορρα και τά έπιναν μαζί...

Μιά φορά όμως συνέθη και μια μωρή περιπέτεια στον Τσάρεβιτς. Έδίδετο εκείνο τό βράδυ ένα έπίσημο γεύμα στο Παλάτι. Σ' αυτό θα παρεκάθηζαν οι βασιλείς και οι πρίγκιπες, οι άπεσταλμένοι των ξένων βασιλικών οικογενειών, τά μέλη της Κυβερνήσεως και οι έπίσημοι κάθε κλάδου. Σ' αυτό τό γεύμα θα παρεκάθηζε και ο Τσάρεβιτς Νικόλαος, αλλά και ο Μουρούζης. Τους έπερήμεναν λοιπόν και αυτοί, μά, ενώ οι άλλοι προνεκλιμένοι είχαν φτάσει, αυτοί οι δύο έλειπαν. Οι αλλικοί έκατάλαβαν ότι οι δύο πρίγκιπες ήσαν μαζί. Μά ποι να τους είθον;

Άρχισαν λοιπόν ή αναζητήσεις. Πρώτα στά κοσμικά κέντρα κι' έπειτα στά πιο άπόκοιμα και λαϊκά. Στο μεταξύ οι αλλικοί και οι πρίγκιπες άρχισαν ν' άνησυχούν... Έγνώριζαν τις τρέλλες του Μουρούζη κι' έφοβήθηκαν μή προσοίση και τον Τσάρεβιτς σε κανένα έπεισόδιο ή από... σπάσιμο καμιάς μπαριάς!

Τέλος, όταν ή άνησυχία είχε πειά κορυφώθη στο Παλάτι, οι αλλικοί βοήξαν τό διάδοχο της Ρωσίας μαζί με τον Μουρούζη στην περίπτωση τότε ταβέρνα του Άρσάτσα. Έκει μέσα ο Μουρούζης και ο Νικόλαος διασκεδάσαν τέτ — ά — τέτ,

πίνοντας και τρώοντας μαριτίτες και τραγανά μπακαλιάρικα... Κοι μάλιστα ήσαν κι' οι δύο τους μεθυσμένοι πειά... Εύτηχημα όμως έγινε ότι ο Μουρούζης εκείνο τό βράδυ δέν τά έστασεν, ούτε έδειξε κανένα... Μόλις είδε τους αλλικούς, έκατάλαβεν ότι είχαν παρευρέθει στην ταβέρνα και πήρε τον Τσάρεβιτς και άνέβηκαν στο Παλάτι, όπου παρεκάθησαν στο έπίσημο γεύμα... Αύτή ή στενή και εγκάρδια φίλια του Μουρούζη με τον Τσάρεβιτς του ήταν πολύ γρήγορη στη ζωή του. Άρχότερα, που ο Νικόλαος έγινε Τσάρος, φάνηκε στο Μουρούζη πολύ χηθώσιος, ένθυσμένος την παλιά φίλια τους, όπως θα ίδουιμε πιο κάτω...

Η γιορτή των γάμων του Διαδόχου έτελείωσαν. Η Αθήνα ήταν μωρή τότε. Τά γλέντια περιορισμένα. Η παρέες ή ίδιες και ή ίδιες πειά... Ο Μουρούζης, άν και είχε τις καλύτερες συναναστροφές και τις πιο γλεντζέδικες παρέες, άρχισε να πύττει! Πώς να ήσασ αυτός ο άβήροπος της δράσεως και των κινδύνων, μέσα στην Αθήνα εκείνη, με τς 120 χιλιάδες κατοίκους; Πώς να ήσασ μέσα σ' ένα περιβάλλον, που δέν άλλαζε διαρκώς, που δέν είχε νέες περιπέτειες και νέους κινδύνους;...

Εμειθούσεν, έθερνε, έσταζεν, έκανε τρέλλες ο Μουρούζης... Μά όλα τά βαρέθηκε πειά.

Ήθελε τώρα να φύγει από την Αθήνα. Να πάη έξω... Πώς; Προς τον κίνδυνο!

Έτσι του γεννήθηκε ή σκέψη να πάη στο Μόντε-Κάρλο να παίξει, να γνωρίση την άγωνία και τον κίνδυνο του μεγάλου παιχνιδιού, να γούσιση τον ύλγγο των έκατομμυρίων...

Στην Αθήνα ήταν ένας άνεργος γλεντζές. Τον έπληττεν. Έκει τουλάιστον θα έοσε μια ζωή γεμάτη συγκινήσεις. Βέβαια, έχραίοζοντο πολλά λεφτά, μά ή μητέρα του είχε άρκετά έκατομμύρια χρυσών δραχμών...

Μιά μέρα λοιπόν, χωρίς πολλούς προλόγους, άνεκοίνοι την άπόφαση του στη μητέρα του.

— Άζου, μητέρα μου, τις είπε, θέλω να πάω στο Μόντε-Κάρλο να δοκιμάσω την τύχη μου.

Η μητέρα του, σαν φρόνιμη γυναίκα, έπροσπάθησε ν' αντίσταθι.

— Παιδί μου, του είπε, δέν μπορείς να σου δώσω ούτε μά πεντάρα για να παίζης. Όλα κι' όλα! Τά γλέντια καλά. Μά όχι και παιχνίδια... Αυτό σου είπα! Δού, παιδί μου, σιγά-σιγά δέν θ' άφήσης πεντάρα. Θα σκεπτίσης και τ' τελευταία άποσπινάκια της περιουσίας της οικογενείας σου... Όχι, δέν σου δίνω χηθίματα... Δέν φθάνει που έγινες μεθυσος; Θέλεις να γίνης και χασοπότικης; Δέν θα σ' αφήσω να γίνης. Όχι!

Ο Μουρούζης δέν έθωσε κανένα άπάντησι. Δέχτηκε τ' άσθητό λόγια της φρόνιμης μητέρας του. Έκατάλαβε την προσβολή και δέν είπε τίποτε.

Δέν άλλαξεν όμως άπόφασι. ***

Άρκετό καιρό ο Μουρούζης ζητούσε να βρη τρόπο γι' να καταφέρει την μητέρα του να του δώση χηθίματα να πάη στο Μόντε-Κάρλο και να παίξη. Έβασάνηε τό μικρό του να βρη τό πιο μαλακό και εύρημο. Δέν ήθελε να μεταχειρισθι βία μέσα για την μητέρα του. Ζητούσε να βρη έναν τρόπο, ώστε να την φιλοτιμήση κι' έτσι ν' αλλάξη γνώμη. Και τέλος βρήκε τον τρόπο αυτό.

Μιά μέρα, πήγε κι' έστριψε έναν πλανόδιο μανάβη, που πουλούσε στις γειτονίες λαχανικά, φορτωμένα στο γάιδαρό του.

— Τι θέλεις, κομπάρε, του είπε, να μου πουλήσης τό γάιδαρό σου, όπως είναι, με τά λαχανικά;

Ο μανάβης έμεινε κατάπληκτος.

— Δέν χωρατεύω, του έαναείπεν ο Μουρούζης, θέλω ν' ή μου πουλήσης τό ζώο, μαζί με τά λαχανικά.

Και έδειξε στον πλανόδιο μανάβη ένα μύσσο χαρτονομίσματα. Τότε ο μανάβης έπεισθη κι' έμισοχοπούλησε, με χαρά του και τό γάιδαρό και τά λαχανικά στον ιδιότροπο πρίγκιπα.

Έπειτα του είπε πάλιν ο Μουρούζης, ο όποιος φορούσε όφρατα πολιτικά ρούχα:

— Θέλω ό όμοια μιά γάο. Να σου δώσω τό ρούχο μου και τό μου δώσης τό δικά σου.

— Μά τά δικά μου είχε παλιά... τραβίσει ο μανάβης.

— Δέν π' αράζει. Δέν θέ...



...να μου πληρώσης διαφορά, ελεον ο Μουρούζης.
 "Εγινε λοιπόν καὶ αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ. Καὶ σὲ λίγο ὁ Μουρούζης εἰ-
 νει ντυθῆ με τὰ ρούχα τῶν φτωχῶν μανάβη καὶ ἐπῆρε τὸ φορητὸν
 αἰδοῦν νὰ τὸ ὀδηγήσῃ στὶς γειτονίες.
 —Τὶ θὰ κάμῃς; τὸν ρώτησε ὁ μανάβης.
 —Θὰ πουλήσω καὶ ἐγὼ λάχανα!
 —Ὅπως δοῦναι... εἶπε γελώντας ὁ μανάβης καὶ χάθηκε στὴ γο-
 νιὰ τοῦ δρόμου, εὐχαιριστήμενος γιὰ τὴν ἐπιχείρησίν του...

Σὲ λίγο ὁ Μουρούζης, ἀγνώριστος παῖδα, διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπίτι
 του καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη ἀπέξω:

—Μτάμεις, κολλοκωθάρια, ντομάτες, ἀγγουράκια...
 Μὰ κανεὶς δὲν ἔβγανε νὰ ψωνίσῃ.
 Τότε ὁ Μουρούζης ἐπλησίασε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ χτύπη-
 σε τὸ κουνδούνι. Ἀμέσως ἐβγήκεν ἡ ὑπηρετρία ψηλά σ' ἓνα παρὰ-
 θυρο.
 —Ποῖός εἶνε; ρώτησε.
 —Ὁ μανάβης, κορίτσι μου.
 —Δὲν θέλωμε τίποτα... Ἐφρονίσασα...
 —Μὰ ἔχω ντομάτες φραϊξές γιὰ σαλάτα καὶ γιὰ μαγρένια, κο-
 κωκωθάρια σπουδαῖα, μτάμεις τριμερές...
 —Δὲν θέλωμε, σοῦ λέω...
 —Μὰ εἶνε ἔλα διαλεχτά... Ὅα σὰς δώσω καὶ μὰ ὀκαθίτσα ντο-
 μάτες γιὰ τὸν πρίγκιπα, ποῦ μοῦ
 τὴ παράγγειλε...

Ἡ ὑπηρετρία ποῦ δὲν εἶχε γνω-
 ροῦσι τὸν Μουρούζην, ἐπίστεψε πὼς
 ἀληθινὰ ὁ πρίγκιπας εἶχε παραγγ-
 εῖλει νὰ τοῦ φέρουν ντομάτες καὶ
 κατέθηκε νὰ τὴς πῶσῃ.
 Μὰ μόλις κατέθηκε καὶ ἄνοιξε
 τὴν πόρτα, ἀνεγνώρισεν τὸν Μου-
 ρούζην, ντυμένον μανάβην.
 —Μτά! Σεῖς εἴσαστε, κύριε! ἔξ-
 φωνοῦσε.
 —Σιοπτή!... τὴς ἔβαιεν ὁ Μου-
 ρούζης.
 —Τὶ θέλετε, κύριε;... Στὶς δια-
 τάξές σας...
 —Νὰ τί θὰ κάμῃς, τὴν διέταξε
 πρὸς ὁ Μουρούζης. Ὁ ἀνεβίξ ἀπά-
 νη καὶ θὰ πῆς στὴν κυρία σου ὅτι
 εἶδες.
 —Μὰ, κύριε, πὼς νὰ τὸ πῶ;
 —Νά. Ὅα τὴς πῆς: Εἶδα, κυρία
 μου, τὸ γιό σου τὸν πρίγκιπα νά-
 νη μανάβης καὶ νὰ πουλήη λαχα-
 νὰ στὸ δρόμο. Ἔτσι θὰ τὴς πῆς.
 Μὲ ἀκούς;
 —Μά...
 —Δὲν ἔχει μὰ καὶ ξεμά... Αὐτὸ
 ποῦ σοῦ λέω...
 Ἡ ὑπηρετρία, ποῦ ἤξερε καλὰ
 τὸν Μουρούζην, δὲν ἔφερε πειὰ καμ-
 μίαν ἀπάντησιν. Ἀνεβίκε στὸ σπίτι
 καὶ εἶπε στὴν κυρία τὴς τί εἶδε στὸ
 δρόμο.

Ἡ δὴστυχη ἡ Μουρούζαινα ἔμεινε
 κατάπληκτη.
 —Τὶ εἶδες; ρώτησε πάλι τὴν ὑ-
 πηρετρία.
 —Ὅτι σὰς εἶπα, κυρία. Ὁ κύ-
 ριος πουλάει ντομάτες, μτάμεις, κο-
 κωκωθάρια, ἀγγουράκια...
 —Ἀχ! θὰ μὲ ρεζιλέψῃ...
 Ἐπειτα ἡ Μουρούζαινα σκέφθηκε μὰ
 στιγμὴ καὶ εἶπε στὴν ὑπε-
 ρητρία:
 —Πέξ του νῶσθι γρήγορα ἀπάνω. Θέλω
 νὰ τοῦ μιλήσω ἀμέσως.
 Ἄκους;
 Ἡ ὑπηρετρία κατέθηκεν ἀμέσως τὴ
 σάλα καὶ εἶπε στὸ Μουρού-
 ζην τί τὴς εἶπεν ἡ μητέρα του. Μὰ
 κείνος τὴς ἀπάντησε:
 —Πέξ τὴς πὼς ὁ μανάβης δὲν ἀνε-
 βαίνουεν στὰ ἀρχοντοσάτα. Ὅα
 μὲν καὶ θὰ τὴν περιμένω νὰ κατεβῆ
 στὴν αὐλή.
 Καὶ μπῆκε στὴν αὐλή, ἔδου ἐπερι-
 μένε νὰ κατεβῆ ἡ μητέρα του.
 Πραγματικὰ σὲ λίγο κατέθηκε ἡ
 Μουρούζαινα, πολὺ ταραγμένη.
 —Τρελλὰθῆρες, παιδί μου; τοῦ εἶπε.
 —Γιατί μοῦ λές πὼς τρελλὰθῆκα;
 ρώτησε ὁ Μουρούζης.
 —Μὰ τί εἰν' αὐτὰ ποῦ κάνεις;
 —Ἀπλοῦστατα: ἀποφάσισα νὰ
 δουλέψω γιὰ νὰ ζήσω καὶ νὰ μὴ
 σοῦ φάω τὴν περιουσία σου.
 —Τὶ λές, παιδί μου;
 —Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ δουλέψω! ἐπέ-
 μεινε τάχα ὁ Μουρούζης.
 Μὰ ἡ μητέρα του δὲν τὸν ἐπύσ-
 τευσε.
 —Ἀφήσε τα αὐτὰ, τοῦ εἶπε, καὶ
 εἶλα ἀπάνω νὰ μιλήσωμε. Ὅα τὰ
 ποῦμε λογικὰ καὶ ἡσυχᾶ.

Ἐλῶς ὁ Μουρούζης ἀνέβηκε ἀπάνω
 στὸ σπίτι γιὰ νὰ μιλήσῃ σὺ-
 βαρῶ με τὴν μητέρα του, ποῦ
 πραγματικὰ τὰ χρειάστικε.

Ἐμπῆκε πρῶτα στὸ δωμάτιο
 τοῦ ὁ Μουρούζης. Ἐβγάλε τὰ
 ρούχα
 τοῦ μανάβη καὶ ἐφόρεσε ἓνα
 δικό του κοστούμι καὶ κατόπιν
 ἐπῆγε
 στὴ μητέρα του γιὰ νὰ
 κουβεντιάσουν.
 —Γιατί τόκαμες αὐτό; τοῦ
 εἶπε ἡ μητέρα του. Τί θέλεις
 ἀπὸ
 μένα; Ὅτι θέλεις εἶνε δικό
 σου, μὰ δὲν πρέπει νὰ
 ντροπιάζῃς τὸ
 σπίτι μας.
 —Θέλω λοιπόν, μητέρα μου,
 λεπτὰ, ὅπως σὰς τὸ
 ξαναεἶπα.
 —Καὶ πόσα θέλεις;
 —Ἐνα ἑκατομμύριο φράγκα.
 Ἡ Μουρούζαινα, δταν ἄκουσε
 τὸ ποσὸν αὐτό, περίπου 40
 σήμερι-
 νὰ ἑκατομμύρια δραγαμῆς,
 εἰσίστασε ν' ἀποφασίσῃ.
 Ἐβγάλε λοιπόν
 ἑσπευσμένως ἓναν ἀπὸ τοὺς
 θεῖους τοῦ Γιώργου. Ἐκείνος
 ἔτρεξε ἀμέσως
 στὸ σπίτι τῆς Μουρούζαινας.
 Ἐκεῖ ἔγινε μεγάλη σκέψῃσις.
 —Καὶ ποῦ θὰ πᾶς, Γιώργο;
 τὸν ρώτησεν ὁ θεῖος του.
 —Στὸ Μόντε-Κάρλο νὰ
 παίξω, ἀπάντησεν ἐκεῖνος.
 Ὁ θεῖος τοῦ πρίγκιπας ἦταν...
 παλιὸς χαρτοπαίκτης.
 —Ἐχει δικὸν τὸ παιδί, εἶπε
 στὴ Μουρούζαινα. Νὰ τοῦ
 δώσῃς τὰ
 λεπτὰ καὶ ἐγὼ θὰ τὸ
 ὀδηγήσω πὼς θὰ παίξῃ
 γιὰ νὰ κερδίσῃ πολὺ
 περισσότερα.

Κατόπιν λοιπόν τῆς παρακλήσεως
 τοῦ γιου καὶ τῆς γνωμοδο-
 τήσεως τοῦ θεῖου του, ἡ
 Μουρού-
 ζαινα ἔδωσε στὸ Γιώργο τὸ
 ἓνα
 ἑκατομμύριο φράγκα.

Ἐκάθισε λοιπόν ὁ ἑπιτελε-
 ρῆσις
 θεῖος καὶ ἔδειξε στὸ Μουρούζην
 τὰ
 διάφορα κόλπα καὶ τοὺς ὑπολογι-
 σμούς ποῦ ἤξερε γιὰ νὰ
 κερδίσῃ
 στὸ παιχνίδι. Ὁ Γιώργος
 ἄκουγε
 προσεκτικὰ τὴν διδασκαλίαν.
 Καὶ
 δταν πειὰ ἔνοιωσε καλὰ τὴς
 με-
 θόδους τοῦ θεῖου του, μπῆκε
 στὸ
 βατόρι καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ
 Μόντε-
 Κάρλο

 Ὅταν ὁ Μουρούζης ἔφτασε
 στὸ
 Μόντε-Κάρλο, πῆγε
 στὸ
 Καζίνο καὶ ἄρχισε νὰ
 παίξῃ. Κάθε
 βράδι
 ἔβαζε ὁ ἐνεργεια τὰ
 κόλπα
 ποῦ τοῦ
 ἔμαθε ὁ θεῖος του. Μὰ
 ἀντὶ
 νὰ κερδίσῃ, ἔβγαλεν,
 ἔδωκεν...
 Ἐπειτα ἀπὸ λίγες
 μέρες
 ὁ
 Μουρούζης, ἀκολοῦθώντας
 πάντα
 πιστὰ τὴς
 συμβουλῆς καὶ τὰς με-
 θόδους
 τοῦ θεῖου του, ἔχασε
 ὅλο-
 κληρο
 τὸ ἓνα ἑκατομμύριο
 φράγκα!
 Ὅταν
 πειὰ τοῦ
 ἔβγαλεν στὴν
 τσέπη
 λίγα φράγκα, ἔτρεξε
 στὸ
 τηλεγραφεῖο τοῦ Μόντε-
 Κάρλο
 καὶ
 ἔστειλε
 στὸ θεῖο
 του τὸ
 ἀκόλουθον
 τηλεγράφημα,
 ποῦ
 ἔμεινε
 ἱστο-
 ρικῶς:

Μαροῦλην Ἀθήνας

Συμβουλαι ἐφημερόσθησαν. Στόπ.
 Χρήματα ἐχάθησαν ὅλα. Στόπ.
 Ἐπαναλάβετε συμβουλὰς. Στόπ.
 Ἀποστείλατε νέα χρήματα.

Γεώργιος

Ἐννοεῖται ὅτι, ὁ θεῖος του, ὁ
 ἔδωκε
 τὸν
 Μουρούζην, ἔμεινε
 κατάπληκτος. Τῶσθε
 καὶ ἡ
 μη-
 τέρα
 τοῦ
 Γιώργου
 καὶ
 ἔτραβησε
 τὰ
 μαλλιά
 τῆς...

Νέα
 χρήματα
 βέβαια
 ὁ
 θεῖος
 του
 δὲν
 τοῦ
 ἔστειλε,
 οὔτε
 νέες
 συμ-
 βουλῆς. Ὅσο
 ἡ
 μητέρα
 του
 τὸν
 ἐλιπῆθηκε
 καὶ
 τοῦ
 ἔστειλε
 λίγες
 χιλιάδες
 φράγκα.
 Τότε
 πειὰ
 ὁ
 Μουρούζης
 δὲν
 ἔπαιξε,
 μὰ
 ἐπῆρε
 τὸ
 τραῖνο
 καὶ
 ἐπῆγε
 στὸ
 Παρίσι.
 Ἐκεῖ
 ξαναβῆκε
 τοὺς
 παλινοὺς
 τοῦ
 φίλους
 καὶ
 ξαναῆρξε
 τὰ
 γλέν-
 τια
 του
 καὶ
 τὴς
 τρέλλε
 του... Ἡ
 μητέρα
 του
 δὲν
 ἔβγαλεν,
 ἐννοεῖται,
 νὰ
 τοῦ
 στέλῃ
 χρήματα...

 Σ' ὅλο
 τὸ
 διάστημα
 ποῦ
 ὁ
 Μουρούζης
 ἦταν
 στὸ
 Παρίσι,
 ζητοῦσε
 νὰ
 βοηθῆ
 νέες
 περιπέτειες. Μὰ
 οὔτε
 πῆλαιο,
 οὔτε
 ἐπαναστάσεις
 ἔγιναν
 γιὰ
 μερικὰ
 χρόνια
 καὶ
 ἔτσι
 περιοριζέτο
 στὰ
 ταχαζόδη
 τοῦ
 γλέν-
 τια,
 σὺς
 συμπλοκῆς
 του
 καὶ
 σὺς
 μονομαχίας
 του.
 Δὲν
 ἄφηνε
 εὐκαιρία
 κινδύνου
 νὰ
 πῆ
 χαμένη...

Πάντα
 διωξὶς
 ποθοῦσε
 νὰ
 πῆ
 κάποιον
 νὰ
 πολεμήσῃ. Νὰ
 πολεμήσῃ,
 ἀδιάφορο
 ποῖ. Σ' αὐτὴ
 τὴν
 κατάστασιν
 τῆς
 ἀδρανεῖας
 καὶ
 τοῦ
 πόθου
 νέου
 πολέμου
 καὶ
 νέας
 περιπέτειας,
 τὸν
 βόηκε
 ἡ
 εἰδησις
 τῆς
 ἐπανα-
 στάσεως
 τῆς
 Κρήτης
 τοῦ
 1897,
 τῆς
 ἐπαναστάσεως
 ἐκείνης,
 ποῦ
 ἦταν
 μὰ
 ἀφραῖν
 τοῦ
 ἀγίτου
 πολέμου
 μας
 ποῦ
 ἔγινε
 τὸν
 ἴδιον
 χρόνον.
 ΣΤΟ
 ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ
 συνέχεια.



ΠΡΩΤΗ ΣΕΙΡΑ κάτω ἐξ ἀριστερῶν: Ὁ Ἐρν. Λεγκουβέ, ὁ Ε. Ὁζιέ καὶ ὁ Φ. Πονσάρ.—ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ: Ὁ Αδύ. Μακὲ, ὁ Ἄλφ. Λαμαρτίνος καὶ ὁ Πῶλ Φεβάλ.—ΤΡΙΤΗ ΣΕΙΡΑ: Ὁ Φρ. Βέυ, ὁ Ε. Σαντίν, ὁ Ἄμεδ. Ἀσάρ καὶ ὁ Λουὶ Οὐλμπά.—ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΕΙΡΑ: Ὁ Π. Χέτζελ καὶ ὁ Ὀλιφ. (Σκίτσου τοῦ Μαρι Σενιέ)